

dig, eller dog ikke paa den Maade, jeg havde ventet. Der kom ingen direkte Opfordring til mig, der kom kun enkelte Udtalelser om det Onstelige i Erhvervelsen, men der kom ogsaa Udtalelser i anden Retning, og under saadanne Omstændigheder har jeg ingen Grund havt til at tro, at det Tidspunkt var kommet, da man i det Hele vilde være tilbøjelig til at kjøbe disse Baner. Skulde det imidlertid vise sig, at man nu havde faaet en bestemt Mening paa dette Punkt, og at man under Følelsen af de finansielle Tryk og Vanskeligheder, hvori de Egne, der have engageret sig med de paagjældende Baner, ere komne, vilde skaffe disse Egne en billig Afløsning, saa skal jeg overmaade gjerne række Haanden dertil, og jeg vil tilføje, at jeg ikke lægger nogen overordentlig Bægt paa, at Konjunkturerne kunde være saa trykkende, at man af den Grund vilde kunne erhverve Banerne for en Pris, der var under hvad man nu kunde anlægge dem for. Jeg vilde ønske at kunne betale dem med den Sum, som de efter Nødsagelse ere værd, men Notabene: hvis man har været nødsaget til at betale altfor dyre Penge for sine Baner, kan Staten dog ikke derfor være tjent med at betale mere end, hvad Banerne under almindelige Forhold vilde have kostet. At kjøbe under Prisen ønsker jeg ikke. (Hør! Hør!) Særligt kan jeg her kun udtale mig med nødvendigt Forbehold, da Finansministeren ikke er tilstede, og jeg ikke kan sige Noget om, hvorvidt han mener, at Tid og Leilighed til at anvende Statens Penge til Kjøb af disse Baner er kommen.

Breinholt: Efter de meget udførlige og meget indgaaende Foredrag, vi have hørt fra to ærede Talere, og efter den virkelig udtømmende Besvarelse, som vi nu nylig hørte af den høitærede Minister, kan jeg ganske vist spare mig og, hvad der er vigtigere, spare Thinget en hel Del af de Bemærkninger, jeg ellers havde tænkt at ville gjøre i Anledning af dette Lovforslag, idet jeg dels for en stor Del kan lade være usagt, og dels kortelig kan henholde mig til, hvad der er udtalt af andre ærede Talere. Jeg kan saaledes nu først henholde mig til den Paastjønning af Lovforslagets Fremkomst, som helt igjennem syntes at ligge i Udtalelserne fra det ærede Medlem for 10de Valgkreds (Jessen), og jeg kan gjøre det i saa meget større Udstrækning, som der af de 4 i Lovforslaget foreslaaede Baner er 2, som for mig ere af ganske særlig Interesse, nemlig Høsting-Sjællandsbanen og Struer-Thisted-Banen, to Baner, der fører gennem Egne, der høre til de fra Forbindelsen med Omverdenen mest affaarne i vort Fædreland. Jeg har færdebes meget i begge Egne og har personlige Erfaringer, som undertiden ikke have været letkjøbte, for, hvilken Trang der er i begge disse Egne til bedre Samferdselsmidler. Den ene Egn er adskilt ved store, vidtløf-

tige, mer eller mindre veiløse Hedstrækninger fra Omverdenen, den anden ved et stort uroligt Vand, Limfjorden, hvor Overfarten endnu den Dag i Dag sker paa en saa primitiv Maade, at den ikke er synderlig anderledes end for et Aarhundrede siden. Jeg vover derfor at sige, at Beboerne i begge de paagjældende Egne vilde følge dette Lovforslags videre Gang med en stor Spænding, og at de, hvis det endelig faar Lovskraft, vilde være baade Ministeren og Thinget overordentlig taknemmelige. De to andre her foreslaaede Baner skal jeg, som havende meget mindre Kundskab til de fynske Forhold, omtale meget flugtig. Vel antager jeg, at der til begge disse Baner er i visse Henseender en langt mindre Trang, men jeg gaar ud fra, at dette opveies af Sandsynligheden for en større Rentabilitet, da de begge føres gennem meget stærkt befolkede og frugtbare Egne, et Moment, som jeg paa ingen Maade underbørder, da jeg tror, at Rentabiliteten af en Bane spiller en større Rolle, end man tidt ved Jernbaneanlæg har været tilbøjelig til at antage; thi jeg tror ikke, at man aldeles kan troste sig med den indirekte Nyttewirkning af en Jernbane, idet denne Nyttewirkning dog altid staar i et vist Forhold til det Minimum af Rentabilitet, som en Bane giver. Jeg har imidlertid ingen Grund til at tro, at nogen af de her foreslaaede 4 Baner vil give en for lille Nyttewirkning. Jeg har derfor ikke Noget som helst at indvende imod, at nogen af disse ere optagne i Lovforslaget; men det forhindrer mig ikke i med dyb Vællagelse at savne et femte Baneanlæg. Den høitærede Indenrigsminister veed af Forhandlingerne, som jeg har haft den Ære at føre med ham, hvilken Bane der ligger mig nærmest og varmest paa Sinde, han vil maaske forundre sig over, at det ikke er den Bane, jeg sigter til. Jeg sigter her til en Bane, hvorpaa jeg tror, at Alt det i fuldeste Maal finder Anvendelse, som den høitærede Minister nylig udtalte til Forsvar for Faaborg-Ringe-Banen. Den Bane, jeg mener, har nemlig ikke alene søgt om at blive gjort til Gjenstand for Lovgivning, den Bane, jeg taler om, nemlig Strive-Slyngøre-Banen, har været Gjenstand for Lovgivning, jeg sigter til Loven af 4de Mai 1875. Denne Bane har i disse Dage for et Aar siden endog staaet sin Udførelse meget nær. De fornødne private og kommunale Tilskud vare samlede, Kontrakter endog affluttede, kun et Sammenstød af særdeles uheldige Omstændigheder bragte disse Forudsætninger til at bryde, og næsten samtidig dermed udløb den Tidfrist, som var nævnt i Loven af 4de Mai 1875, hvorved det Maal, man holdt sig nær, blev skudt ud i en ganske ubestemt Fremtid. Jo nærmere man er et saadant Maal, desto større og dybere er naturligtvis Skuffelsen, naar man pludselig ser det rykket langt bort, og jeg tror, at denne Skuffelse er bleven endnu dybere for den paagjældende Egn ved at se sig ude-